

WORLD POLITICS

Homepage: <https://interpolitics.guilan.ac.ir/>

Print Issn: 2383-0123

Online Issn: 2538-4899

U.S. Foreign Policy During Donald Trump's Second Term: The Strategy of Peace Through Power

Mehrshad Ghafarizadeh *Corresponding Author*, Ph.D. Candidate in International Relations, University of Isfahan, Isfahan, Iran, and Researcher at the Foreign Policy Group, Political-Legal Deputy of the Parliamentary Research Center, Tehran, Iran Email: mehrshadghafarizadeh@gmail.com

Article Info

Article Type:

Reserch Article

Keywords:

Peace through power,
Tariffs,
Ukraine,
China,
Islamic Republic of Iran

Article history:

Received 2025-1-20

Received in revised form

2025-5-30

Accepted 2025-6-15

Published Online

2025-6-21

ABSTRACT

Trump's victory in the 2024 presidential election and his return to the White House could lead to significant changes in U.S. foreign policy, with notable implications for the international system and West Asia. The main question of this article is: What will the strategy of U.S. foreign policy be during Trump's second term? In response, the hypothesis is tested that Trump, adopting the "Peace through Strength" strategy as part of the "America First" Policy, will focus on rebuilding the military and projecting American power. To advance this strategy, he is expected to emphasize the use of economic (tariffs), and military pressure. This study employs a descriptive-analytical method, outlining the analytical framework and explaining key foreign policy challenges for Trump, such as the Ukraine crisis, trade competition with China, the future of the North Atlantic Treaty Organization (NATO), the Iranian nuclear issue, and the Abraham Accords (normalization of Saudi-Israeli relations). The findings indicate that the "Peace through Strength" strategy will enhance U.S. influence in the short term but may weaken its international standing among traditional Washington allies in the long term..

Cite this Article: Ghafarizadeh, M. (2025). U.S. Foreign Policy During Donald Trump's Second Term: The Strategy of Peace Through Power. *World Politics*, 14(1), 35-65. doi: 10.22124/wp.2025.29331.3454

© Author(s)

Publisher: University of Guilan

DOI: 10.22124/wp.2025.29331.3454

1. Introduction

Fundamental changes in U.S. foreign policy are difficult to achieve. During his first term, Donald Trump sought to steer U.S. foreign policy away from its traditional course, focusing instead on the overarching “America First” grand strategy. This approach, which involved withdrawing from international agreements such as the Joint Comprehensive Plan of Action (JCPOA) and the Paris Agreement, aimed to restore American power and prioritize national interests. However, despite these actions—alongside high-profile displays and controversial decisions—Trump’s policies did not lead to lasting or fundamental changes in the global order. Many analysts argue that institutional structures and historical continuity in U.S. foreign policy have managed to contain and limit much of these shifts. Nevertheless, Trump’s victory in the 2024 presidential election could mark the beginning of a new era of turbulent U.S. foreign policy. Trump’s return to office means that, given the powers granted to the president under Article II of the U.S. Constitution, he will have favorable conditions to fulfill his campaign promises. He may seek to further scale back U.S. international commitments and redefine relations with traditional allies based on a transactional approach. On the other hand, challenges such as competition with China, managing relations with Russia, and addressing transnational threats like climate change and terrorism could complicate his foreign policy trajectory. Additionally, Trump’s return to the White House signals to the world that the United States may once again distance itself from its traditional role as the leader of the global order. This could lead to significant shifts in diplomatic relations, as well as regional alliances and coalitions. However, the extent of Trump’s success in implementing his policies will depend on factors such as congressional composition, the level of legislative cooperation, and domestic resistance. This article examines Trump’s foreign policy strategy and the key challenges of his second term, including the Ukraine crisis, trade competition with China, the future of the North Atlantic Treaty Organization (NATO), Iran’s nuclear dossier, and the Abraham Accords, aimed at normalizing Saudi-Israel relations.

2. Theoretical Framework

The phrase “*peace through power*” emphasizes the accumulation of military strength and security assets as essential for maintaining peace and deterring potential threats from other states. This concept is based on the belief that by demonstrating strength—whether through a well-equipped military or strategic alliances—there is a lower likelihood that other nations will pose significant challenges or threats. As a result, this approach is expected to create a more stable and favorable diplomatic environment in the long run.

3. Methodology

This study employs a descriptive-analytical approach, relying on library research for data collection.

4. Results and Discussion

Based on Trump’s first-term experience and his 2024 campaign slogan, “*Make America Great Again*,” it appears that the *America First* policy—characterized by skepticism toward international alliances and coalitions—will remain central to the new administration’s agenda. The *America First* strategy is founded on the idea that the United States is best positioned to lead the world and maintain peace and stability

when it prioritizes the security, prosperity, and overall interests of its own people. This strategy does not imply “*America alone*” or a return to isolationism. Rather, it suggests a pragmatic approach that accepts global realities and the unique characteristics of other nations as they are, rather than interpreting them through the lens of U.S. foreign policy preferences. Unlike during the Reagan era, when the *peace through power* strategy relied on military buildup and increased arms capabilities to pressure the Soviet Union into negotiations, Trump is more likely to leverage America’s economic power to extract concessions. This strategy will primarily manifest through the use of tariffs as a tool of economic pressure. Although the foreign policy of the United States under Trump’s second term appears to follow the *peace through power* strategy, this does not mean a uniform application of this approach to all international issues and challenges. Instead, Trump’s foreign policy can generally be categorized into four distinct, sometimes interconnected and sometimes contradictory, trends: *America First*, selective interventionism, transactional diplomacy, and strategic unpredictability. As a result, the key foreign policy challenges of Trump’s second term can be summarized as follows: the Ukraine crisis, trade competition with China, pressure on NATO member states to increase defense spending, the normalization of relations between Israel and Saudi Arabia, and finally, the nuclear energy dossier of the Islamic Republic of Iran.

5. Conclusions and Suggestions

The general outlines of Trump’s foreign policy in his second presidential term are gradually taking shape. The broad Republican framework that is forming Trump’s foreign and national security strategy appears clear and structured. This framework consists of three main factions (or groups) that seek to shape and direct the Trump administration’s security and foreign policy approach. The *restrainers* believe that U.S. foreign policy should focus on domestic issues and national interests while reducing global interventionism. The *prioritizers* argue that the United States should strategically concentrate on the Indo-Pacific region and China’s growing power. The *primacists* advocate for continued interventionist foreign policy and an active global presence to maintain America’s leadership role. Despite their differences, these three approaches collectively shape the intellectual framework and structure of Republican foreign policy during Trump’s tenure, giving it a clear direction.

...

.

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

سیاست جهانی

شاپا چاپی: ۲۳۸۳-۰۱۲۳

شاپا الکترونیکی: ۴۵۳۸-۴۸۹۹

Homepage: <https://interpolitics.guilan.ac.ir/>

سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ریاست جمهوری دونالد ترامپ؛

راهبرد صلح از طریق قدرت

مهرشاد غفاری زاده نویسنده مسئول، دانشجوی دکتری روابط بین الملل، گروه علوم سیاسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران و پژوهشگر گروه سیاست خارجی معاونت سیاسی-حقوقی مرکز پژوهش های مجلس شورای اسلامی. تهران، ایران.
رایانامه: mehrshadghafarizade@gmail.com

در باره مقاله	چکیده
نوع مقاله: مقاله پژوهشی	پیروزی دونالد ترامپ در انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۲۴ و بازگشت او به کاخ سفید می تواند منجر به تغییر در راهبردهای سیاست خارجی ایالات متحده شود و پیامدهای قابل توجهی برای نظام بین الملل و غرب آسیا داشته باشد. پرسش اصلی مقاله این است که راهبرد سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ترامپ چگونه خواهد بود؟ در پاسخ به پرسش اصلی، این فرضیه مورد آزمون قرار می گیرد که ترامپ با اتخاذ راهبرد «صلح از طریق قدرت» به عنوان بخشی از سیاست «نخست آمریکا» بر بازسازی ارتش و نمایش قدرت آمریکایی تأکید و برای پیشبرد این راهبرد، بر استفاده از فشار اقتصادی (تعرفه ها)، دیپلماتیک و نظامی تمرکز خواهد کرد. روش تحقیق توصیفی-تحلیلی است که علاوه بر طرح چارچوب تحلیلی، مهم ترین چالش های سیاست خارجی ترامپ نظیر بحران اوکراین، رقابت تجاری با چین، آینده ی پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو)، پرونده ی هسته ای جمهوری اسلامی ایران و پیمان ابراهیم (عادی سازی روابط عربستان سعودی-اسرائیل) را تبیین می کند. یافته های مقاله حکایت از آن دارد که راهبرد صلح از طریق قدرت، در کوتاه مدت موجب اعمال نفوذ گسترده تر آمریکا خواهد شد، اما در بلندمدت به تضعیف جایگاه بین المللی این کشور در میان متحدین سستی واشنگتن خواهد انجامید.
کلیدواژه ها: صلح از طریق قدرت، تعرفه، اوکراین، چین، جمهوری اسلامی ایران.	
تاریخچه مقاله تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۱۱/۲ تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۲/۱۰ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۳/۲۵ تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۳/۳۱	

استناد به این مقاله: غفاری زاده، مهرشاد. (۱۴۰۴). سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ریاست جمهوری دونالد ترامپ؛ راهبرد صلح از طریق قدرت. سیاست جهانی، ۱۴(۱)، ۳۵-۶۵. doi: 10.22124/wp.2025.29331.3454

© نویسنده (گان)

ناشر: دانشگاه گیلان

امکان تغییر و تحولات بنیادین در سیاست خارجی ایالات متحده آمریکا دشوار است. دونالد ترامپ در دوره نخست ریاست جمهوری خود تلاش کرد تا سیاست خارجی آمریکا را از مسیر سنتی خود منحرف کرده و بر سیاست و کلان راهبرد نخست آمریکا متمرکز کند. این رویکرد که با خروج از توافقات بین‌المللی نظیر برجام و پیمان پاریس همراه بود، هدف خود را بازگرداندن قدرت و تمرکز بر منافع ملی ایالات متحده تعریف کرده بود. با این حال، این اقدامات در کنار نمایش‌های پرسروصدا و اتخاذ تصمیمات جنجالی، در عمل تغییرات بنیادین یا ماندگاری در نظم جهانی ایجاد نکرد. بسیاری از تحلیلگران بر این باورند که ساختارهای نهادی و تداوم تاریخی در سیاست خارجی ایالات متحده آمریکا توانسته‌اند بخش قابل توجهی از این تغییرات را کنترل و محدود کنند. با این حال، پیروزی ترامپ در انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۲۴، می‌تواند آغازگر دوره‌ای جدید از سیاست خارجی پرفرازونشیب این کشور باشد. بازگشت ترامپ به این معناست که رئیس‌جمهور منتخب با توجه به جایگاه آن در ماده دوم^۱ قانون اساسی ایالات متحده، شرایط مناسبی برای عمل به وعده‌های انتخاباتی خود خواهد داشت. او ممکن است تلاش کند تا تعهدات بین‌المللی آمریکا را مجدداً کاهش داده و روابط با متحدان سنتی را بر اساس رویکردی معامله‌گراییانه بازتعریف کند. از سوی دیگر، چالش‌هایی مانند رقابت با چین، مدیریت روابط با روسیه و مواجهه با تهدیدات فراملی همچون تغییرات اقلیمی و تروریسم، می‌توانند مسیر سیاست خارجی او را پیچیده‌تر کنند. همچنین، بازگشت ترامپ به کاخ سفید، این پیام را به جهان مخابره می‌کند که ایالات متحده ممکن است بار دیگر از نقش سنتی خود به‌عنوان رهبر نظم جهانی فاصله گیرد. این امر می‌تواند به تغییرات عمده در مناسبات دیپلماتیک و ائتلاف‌ها و اتحادهای منطقه‌ای منجر شود، هرچند میزان موفقیت ترامپ در اجرای سیاست‌هایش به عواملی مانند ترکیب و میزان همکاری کنگره و مقاومت داخلی بستگی خواهد داشت. این مقاله به بررسی راهبرد سیاست خارجی و مهم‌ترین چالش‌های دوره دوم ترامپ می‌پردازد؛ این چالش‌ها شامل بحران اوکراین، رقابت تجاری با چین، آینده پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو)، پرونده هسته‌ای جمهوری اسلامی ایران و پیمان ابراهیم با هدف عادی‌سازی روابط اسرائیل-عربستان سعودی هستند. چارچوب تحلیلی مورد استفاده، مفهوم «صلح از طریق قدرت» می‌باشد.

۱. ماده دوم قانون اساسی قوه مجریه دولت فدرال را تأسیس می‌کند و قدرت اجرایی را به رئیس‌جمهور می‌سپارد. این قدرت شامل اجرای قوانین فدرال و مسئولیت انتصاب مسئولان اجرایی، دیپلماتیک، نظارتی و قضایی فدرال است.

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

مجلات و اندیشه‌های معتبر جهانی، تصویری دقیق از راهبرد ترامپ ارائه دهد. ریچارد فانتین^۱ (۲۰۲۵) در مقاله‌ای با عنوان «سیاست خارجی ترامپ-بایدن-ترامپ؛ تداوم عجیب استراتژی آمریکایی» به بررسی این موضوع پرداخته است که باوجود تفاوت‌های سیاست خارجی میان بایدن و ترامپ در مورد جنگ اوکراین، مسئله تایوان، اجرای تعهدات ایالات متحده در زمینه تغییرات آب‌وهوایی، اتحادهای آمریکا، تهدیدات چین و دیگر قدرت‌های تجدیدنظرطلب برای نظم جهانی، اما پیوستگی میان دو دولت وجود دارد که در نگاه اول به چشم نمی‌آید. از نظر نویسنده مقاله، در میان همه‌ی دولت‌های آمریکا حتی آن‌هایی که به‌اندازه دولت‌های بایدن و ترامپ متفاوت هستند- سیاست خارجی چیزی شبیه به یک کوه یخ است. بخش قابل مشاهده آن پر از تنش است و همین عامل توجه بسیاری را به خود جلب می‌کند؛ اما این بخش یک اصول بزرگ‌تر و کمتر بررسی شده دارد که معمولاً ثابت می‌ماند. نویسنده بر این باور است که اگرچه ناظران بر تفاوت‌های سبک و محتوای ترامپ تمرکز می‌کنند، اما نباید از پایداری احتمالی در رویکرد ایالات متحده به جهان غافل شوند. در غیر این صورت، ممکن است سیاست‌ها را اشتباه تفسیر کنند و آن‌ها را به یک رئیس‌جمهور خاص نسبت دهند، درحالی‌که این سیاست‌ها بیشتر ریشه در یک اجماع دوحزبی دارند و احتمالاً تداوم خواهند داشت.

جاناناتان رینهولد^۲ (۲۰۲۴) در مقاله‌ای با عنوان «دولت دوم ترامپ: سیاست خارجی، خاورمیانه و اسرائیل» بر این باور است که برای درک سیاست‌های دولت جدید ترامپ نسبت به اسرائیل و خاورمیانه، ابتدا باید رویکرد آن به سیاست خارجی ایالات متحده به‌ویژه -«استراتژی کلان» آن یعنی راهبردی که سیاست خارجی و امنیتی آن را هدایت می‌کند- را به‌طور کلی تحلیل کنیم، هرچند که درنهایت این راهبرد کلان طرح دقیقی برای اقدامات ارائه نمی‌دهد. از نظر نویسنده مقاله مذکور، لازم است شباهت‌ها و تفاوت‌های میان سیاست‌گذاران کلیدی در دولت دوم ترامپ مورد بررسی قرار گیرد. سپس باید ارزیابی کرد که این گرایش‌های کلی سیاست خارجی چگونه به سیاست‌هایی با تمرکز بر سه موضوع اصلی برنامه‌ی هسته‌ای جمهوری اسلامی ایران، روند صلح و توافق‌نامه‌های ابراهیم و روابط اعراب با اسرائیل در منطقه منجر خواهد شد. نویسنده مقاله فوق در نتیجه‌گیری مقاله خود بر این باور است که سبک خاص و خودشیفته دونالد ترامپ در سیاست خارجی مانند یک شمشیر دو لبه است. از یک‌سو، غیرقابل پیش‌بینی بودن، لغاضی‌های افراطی و خوی تند او یک ابزار تاکتیکی محسوب می‌شود که به ایالات متحده در روابط با

¹. Richard Fontaine

². Jonathan Rynhold

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

ریاست جمهوری، از دیگر وجوه تمایز این مقاله به زبان فارسی است. درنهایت، این مقاله با ارزیابی پیامدهای سیاست ترامپ، فهم بهتری از جایگاه آمریکا در نظام بین الملل ارائه می دهد.

۲. چارچوب تحلیلی: راهبرد صلح از طریق قدرت

عبارت «صلح از طریق قدرت»^۱ مفهومی است که بر اهمیت انباشت قدرت نظامی و دارایی های امنیتی برای حفظ صلح و جلوگیری از تهدیدات احتمالی توسط دیگر دولت ها تأکید دارد. این ایده، بر این باور استوار است که با نمایش قدرت یک کشور از طریق ارتش مجهز یا اتحادهای راهبردی، احتمال کمتری وجود دارد که دولت های دیگر برای آن کشور چالش یا تهدیدی جدی ایجاد کنند و همین موضوع باعث می شود که در بلندمدت فضای دیپلماتیک پایدار و مطلوب تری به وجود آید. به لحاظ تاریخی، مفهوم صلح از طریق قدرت به سیاست های امپراتوری روم در دوره تریانوس هادریان^۲ نسبت داده می شود که بین سال های ۱۱۷ تا ۱۳۸ میلادی حکومت کرد (Tandon, 2024: 1). بررسی های «Google's Ngram Viewer»^۳ نشان می دهد که عبارت صلح از طریق قدرت تا سال ۱۹۳۷ میلادی در متون آمریکایی وجود نداشت و نخستین بار در کتاب «صلح از طریق قدرت و تنش های جنگ سرد» اثر برنارد باروخ^۴ در سال ۱۹۵۲ مطرح شده است (Political Dictionary, 2024: 1-2).

در سیاست آمریکا، رونالد ریگان نامزد ریاست جمهوری حزب جمهوری خواه این عبارت را در کارزار انتخاباتی خود در سال ۱۹۸۰ تثبیت و تقویت کرد. استدلال او این بود که دولت جیمی کارتر^۵ نتوانسته است «حاشیه امنیت»^۶ میان آمریکا و اتحاد جماهیر شوروی را حفظ کند؛ بنابراین، در مبارزات انتخاباتی خود از مذاکره با اتحاد جماهیر شوروی و درعین حال افزایش بودجه نظامی برای خنثی کردن گسترش جهانی کمونیسم حمایت کرد. پس از پیروزی ریگان، دولت او با این استدلال که «سرمایه گذاری ناکافی در قدرت نظامی آمریکا، دشمنان ما را جسورتر کرده است با اتخاذ راهبرد صلح از طریق قدرت تلاش کرد تا بودجه ی تسلیحات هسته ای راهبردی، سیستم های تسلیحاتی جدید و نیروهای واکنش سریع را افزایش دهد. ریگان بر این باور بود که تاریخ نشان می دهد تنها با بازدارندگی جاه طلبی های دشمنان از

^۱. Peace through strength (PTS)

^۲. Traianus Hadrianus

^۳. سرویس Google Ngram Viewer یک ابزار برخط است که امکان جستجو و تحلیل متون را در مقیاس بزرگ و در طول ۵۰۰ سال اخیر فراهم می کند.

^۴. Bernard Baruch's

^۵. Jimmy Carter

^۶. Margin of safety

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

ژئوپلیتیک به ثبات قیمت‌ها منجر می‌گردد. جمهوری‌خواهان به آشوب‌های جهانی پایان خواهند داد و با احیای راهبرد «صلح از طریق قدرت»، خطرات ژئوپلیتیک را کاهش داده و قیمت کالاها را پایین خواهند آورد» (The Republican Party Platform, 2024: 7).

علاوه بر موضوعات تاریخی، سیاسی و انتخاباتی که در سطور بالا توضیح داده شد، در ۲۰ آوریل ۲۰۲۴، مجلس نمایندگان آمریکا لایحه‌ی H.R.8038، تحت عنوان «قانون صلح از طریق قدرت در قرن ۲۱»^۱ که شامل نسخه‌ای از لایحه H.R.7520، با عنوان «قانون حفاظت از داده‌های آمریکایی‌ها در برابر دشمنان خارجی» است را به تصویب رساندند. مجلس سنا نیز این بسته را در تاریخ ۲۳ آوریل تصویب کرد و جو بایدن^۲ رئیس‌جمهور سابق ایالات متحده آن را در ۲۴ آوریل ۲۰۲۴ به قانون تبدیل کرد. قانون «صلح از طریق قدرت در قرن ۲۱» شامل ۱۵ لایحه است که هر کدام به یک تهدید خاص می‌پردازد و اقدامات دولت ایالات متحده را برای مقابله با طیف گسترده‌ای از تهدیدات امنیت ملی این کشور، از جمله چین، روسیه، جمهوری اسلامی ایران، قاچاقچیان مواد مخدر و سازمان‌های بین‌المللی تروریستی الزامی می‌کند (Tennant, 2024: 1-2). این قانون که شامل جامع‌ترین تحریم‌هایی است که کنگره در سال‌های اخیر تصویب کرده است، به رئیس‌جمهور آمریکا اجازه می‌دهد برخی از تدابیر تحریمی را در خصوص روسیه، چین و جمهوری اسلامی ایران اعمال کند.

۳. راهبرد سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ریاست جمهوری دونالد ترامپ

با توجه به تجربه‌ی دوره نخست ریاست جمهوری ترامپ و شعارهای انتخاباتی سال ۲۰۲۴ او مبنی بر اینکه «عظمت را دوباره به آمریکا بازگردانیم»^۳؛ به نظر می‌رسد استراتژی/سیاست «نخست آمریکا»^۴ دوره اول ریاست جمهوری ترامپ و عدم تمایل به اتحادها و ائتلاف‌های بین‌المللی، همچنان در دستور کار دولت جدید قرار داشته باشد. استراتژی نخست آمریکا، بر این ایده استوار است که آمریکا زمانی بهترین موقعیت را برای رهبری در جهان و حفظ صلح و ثبات دارد که امنیت، رفاه و به‌طور کلی منافع مردم خود را در اولویت قرار دهد. این استراتژی به معنای «فقط آمریکا/آمریکا به تنهایی»^۵ یا بازگشت به انزوایی نیست؛ بلکه به این معناست که واقعیت‌های جهان و ویژگی‌های دیگر کشورها را همان‌طور که هستند می‌پذیرد، نه آن‌طور که دستگاه سیاست خارجی تمایل دارد آن‌ها را تفسیر کند (Kuok, 2016: 1).

^۱. 21st Century Peace through Strength Act

^۲. Joe Biden

^۳. Make America Great Again

^۴. America First

^۵. America alone

پرویشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

اولویت‌دهنده‌ها^۱ هستند که بر اهمیت پرداختن به تهدید روزافزون چین تأکید می‌کنند. آن‌ها از تمرکز راهبردی بر روی مقابله با نفوذ پکن حمایت می‌کنند و ممکن است از اقداماتی مانند حضور راهبردی‌تر در منطقه ایندو-پاسیفیک (اقیانوس هند-اقیانوس آرام)، دریای چین جنوبی و کمک‌های تسلیحاتی به تایوان حمایت کنند که حضور جهانی آمریکا را در رابطه با این چالش تقویت می‌کند. درواقع، اولویت‌دهنده‌ها بر این باورند که چالش راهبردی‌ای که جمهوری خلق چین برای ایالات متحده ایجاد می‌کند، ماهیتی عمیق و وجودی دارد. آن‌ها همچون بازدارنده‌ها، بر محدودیت منابع آمریکا تأکید دارند، اما بر این باورند که تهدید ناشی از چین مستلزم پاسخی پیشدستانه است که از نظر ابعاد و گستردگی با تلاش‌های ایالات متحده در مقابله با اتحاد جماهیر شوروی در دوران جنگ سرد قابل مقایسه باشد. این گروه نگران‌اند که اختصاص توجه و منابع واشنگتن به سایر مناطق کم‌اهمیت‌تر، مانند اروپا و خاورمیانه (غرب آسیا)، قدرت و تمرکز لازم برای مواجهه با چالش چین را تضعیف کند و توانایی آمریکا را برای ورود به این رویارویی راهبردی در آینده کاهش دهد. این گروه مایل‌اند از دخالت گسترده درگیری‌های اروپایی مانند جنگ در اوکراین اجتناب کنند (Ruge and Shapiro, 2022: 1-3). درنهایت، گروه سوم، نخست‌گراها^۲ هستند. این جناح سنتی به حضور و تعامل نظامی قوی ایالات متحده در سراسر جهان معتقد است. آن‌ها معمولاً از یک سیاست خارجی قوی و فعال حمایت می‌کنند و معتقدند که قدرت آمریکا برای ثبات و امنیت جهانی ضروری است. نخست‌گرایان با خروج نیروهای آمریکا از افغانستان مخالف بودند، باوجوداینکه ترامپ وعده داده بود به «جنگ‌های بی‌پایان»^۳ خاتمه دهد. آن‌ها حمله روسیه به اوکراین را نتیجه مستقیم خروج آمریکا از افغانستان می‌دانند و باور دارند که این اقدام نشانه‌ای از ضعف آمریکا به جهان مخابره کرد. به همین دلیل، استدلال می‌کنند که ایالات متحده باید حضور خود را در عرصه جهانی حفظ کرده و یک موضع بازدارنده قوی نه تنها در منطقه ایندو-پاسیفیک، بلکه در اروپا و خاورمیانه (غرب آسیا) نیز به نمایش بگذارد (Ruge and Shapiro, 2022: 1-3). آن‌ها این دیدگاه را که آمریکا منابع کافی برای رهبری جهانی ندارد، رد می‌کنند، اما اذعان دارند که حفظ این نقش مستلزم مشارکت بیشتر متحدان آمریکا، به‌ویژه در اروپا و شرق آسیا، در مقابله با چالش‌های امنیتی جهانی است. این گروه نمایندگان قابل توجهی در مجلس سنا دارند و اغلب برای حفظ نقش مهم واشنگتن

^۱ . Prioritisers

^۲ . Primacists

^۳ . forever wars

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

هستند، اما به همان میزان اختلاف نظر وجود دارد. بااین حال، هر سه گروه توافق دارند که دوره دوم ریاست جمهوری ترامپ باید متفاوت باشد، زیرا چالش‌های ایالات متحده در سطح نظام بین‌الملل تغییر کرده است (Wintour, 2024: 3). از این رو، دونالد ترامپ که در دوره اول ریاست جمهوری خود، افرادی باتجربه‌ی نظامی همچون هربرت مک‌مستر^۱، مشاور امنیت ملی و ژنرال جیمز متیس^۲ را به‌عنوان وزیر دفاع انتخاب کرده بود؛ به دلیل اختلافات بر سر سیاست‌ها آن‌ها را برکنار کرده بود و همین موضوع در نهایت باعث ایجاد ابهاماتی در سیاست خارجی و امنیت ملی او شد. ترامپ که برای دوره دوم اعتماد به نفس بیشتری دارد؛ در حال پیشبرد سیاست خارجی خود در حوزه امنیت ملی و سیاست خارجی است و افرادی را منصوب کرده است که به دیدگاه‌های او درباره لزوم تقویت توانایی‌های دفاعی و اقتصادی آمریکا وفادار هستند. در انتصابات که مطابق الگوی رفتاری ترامپ هستند، پیت هگست^۳، مجری شبکه فاکس نیوز و کهنه‌سرباز جنگ‌های عراق و افغانستان، به‌عنوان وزیر دفاع، مارکو رویو^۴، سناتور ایالت فلوریدا، به‌عنوان وزیر امور خارجه، مایک والتز^۵، نماینده کنگره از فلوریدا، مشاور امنیت ملی و جان رتکلیف^۶ به‌عنوان رئیس سازمان سیا انتخاب شده‌اند (Stokes, 2024: 1).

راهبردی که ترامپ برای پیشبرد سیاست خارجی و امنیت ملی خود اتخاذ کرده و در کمپین‌های انتخاباتی پیش و پس از پیروزی بر آن تأکید کرده، سیاست «صلح از طریق قدرت» است که بخشی از استراتژی گسترده‌تر نخست آمریکا او است که به تقویت و بازسازی ارتش آمریکا و نمایش قدرت آمریکایی در سطح جهانی تأکید دارد. این راهبرد، به‌صورت مفصل و برای نخستین بار، در مقاله‌ای از رابرت سی. اوبراین^۷، مشاور امنیت ملی سابق ترامپ که در نشریه فارن افرز با عنوان «بازگشت صلح از طریق قدرت»^۸ منتشر شده، شرح داده شده است. مقاله‌ی اوبراین با ستایش ترامپ به‌عنوان تجلی ایده‌ی صلح از طریق قدرت ریگان آغاز می‌شود. در این دیدگاه، ترامپ یک صلح‌طلب نادر آمریکایی است، نمادی از قدرت که دشمنان جرأت حمله به او را ندارند و درعین حال در استفاده از قدرت آمریکایی، محتاط

1. H.R. McMaster

2. James N. Mattis

3. Pete Hegseth

4. Marco Rubio

5. Mike Waltz

6. John Ratcliffe

7. Robert C. O'Brien

8. The Return of Peace Through Strength

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

آمریکا برای فشار به منظور گرفتن امتیازات بهره می برد و این راهبرد را در قالب استفاده از «تعرفه‌ها»^۱ اعمال خواهد کرد. علاوه بر این، هدف کلی ترامپ این است که تعرفه‌ها به همان اندازه که تحریم‌ها نقش مرکزی در زرادخانه سیاست خارجی آمریکا^۲ دارند، مورد استفاده قرار گیرند و در مقابل دشمنان آمریکا اعمال شوند. ترامپ بر این باور است که «تعرفه‌ها عالی‌ترین چیزی هستند که تا به حال اختراع شده است»^۳ (Johnson and Chakkol, 2024). از این رو، وعده داده است تعرفه‌های ۶۰ درصدی بر واردات از چین اعمال کند تا شرکت‌ها را به جداسازی^۴ ترغیب کند و تعرفه‌های ۲۰ درصدی بر واردات از سایر کشورها وضع کند تا شرکت‌ها به آمریکا منتقل شوند. او بر این باور است که این تعرفه‌ها می‌توانند مشاغل تولیدی را در آمریکا حفظ کنند، کسری بودجه فدرال را کاهش دهند، به پایین آوردن قیمت مواد غذایی کمک کنند و به دولت اجازه می‌دهد تا هزینه‌های مراقبت از کودکان را با پرداخت یارانه ارائه دهد. حتی او بر این باور است که تعرفه‌ها می‌توانند صلح جهانی را ارتقاء دهند (Wiseman, 2024: 1-2). همچنین ترامپ تلاش دارد فراتر از بعد اقتصادی، تعرفه‌ها را به عنوان بخش مرکزی از برنامه امنیت ملی خود در دولت آینده مطرح کند (Pitas, 2024).

اگرچه به نظر می‌رسد سیاست خارجی ایالات متحده در دوره دوم ترامپ، اتخاذ راهبرد صلح از طریق قدرت خواهد بود، اما این سیاست به معنای یکدستی استفاده از آن در همه موضوعات و چالش‌های بین‌المللی نیست، بلکه خط‌مشی سیاست خارجی ترامپ را می‌توان به‌طور کلی در چهار روند مشخص دسته‌بندی کرد که در برخی موارد به هم مرتبط و در مواردی دیگر متناقض هستند.

۱. نخست آمریکا؛ ترامپ گاهی اوقات از سطح بیشتری از انزواگرایی آمریکا حمایت کرده است. به عبارت دیگر، او خواستار سیاستی است که نیازهای داخلی آمریکا را در اولویت قرار دهد و هزینه‌ها و مسئولیت‌های سیاست مداخله‌گرایانه این کشور را که از زمان جنگ جهانی دوم غالب بوده است، کاهش دهد.

1. Tariffs

2. US foreign policy armoury

3. Tariffs are the greatest thing ever invented

4. Decoupling

5. America First Isolationism

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

افرادی با دیدگاه‌های متفاوت در مورد این موضوع است. یک گروه از تیم امنیتی و سیاست خارجی او، خواهان کاهش کمک به اوکراین هستند؛ دیدگاهی که برخی تحلیلگران آن را به شخص ترامپ نسبت می‌دهند. گروه دیگر تهدید علیه منافع آمریکا در اروپا و سایر نقاط جهان را در صورت رها کردن اوکراین از سوی واشنگتن به عنوان یک تهدید درک می‌کنند. این گروه راهبرد صلح از طریق قدرت را در بحران اوکراین دنبال می‌کنند.

رویکرد نخست که پیش‌تر توسط جی‌دی ونس^۱ معاون رئیس‌جمهور مطرح شده است؛ طرح آینده دولت ترامپ برای حل و فصل جنگ در اوکراین را تشریح کرده است که شامل ایجاد یک «منطقه غیرنظامی»^۲ در خاک اوکراین و انکار عضویت اوکراین در ناتو است. ونس بر این باور است که «ترامپ با روس‌ها، اوکراینی‌ها و اروپایی‌ها مذاکره خواهد کرد و به آن‌ها گوشزد می‌کند که شما باید مشخص کنید که یک توافق صلح‌آمیز چه شکلی خواهد داشت» (Barnes, 2024). از نظر او، حضور اروپایی‌ها در مذاکرات تقریباً بی‌فایده خواهد بود؛ چراکه «روسیه سرزمین‌هایی را که تصرف کرده حفظ خواهد کرد و یک منطقه غیرنظامی در امتداد خطوط نبرد کنونی ایجاد خواهد شد، به گونه‌ای که طرف اوکراینی به شدت تقویت شود تا از تهاجم دوباره روسیه جلوگیری شود و باقی‌مانده اوکراین همچنان یک کشور دارای حاکمیت مستقل خواهد بود، اما روسیه یک «تضمین بی‌طرفی»^۳ از اوکراین دریافت خواهد کرد تا اوکراین به ناتو یا دیگر نهادهای مشابه نپیوندد» (Barnes, 2024). از نظر ونس، درنهایت این توافق چنین شکلی خواهد داشت. از منظر مسکو و شخص پوتین نیز، شروط کرم‌لین برای پایان دادن به جنگ بر همین مبنا متمرکز شده است که روسیه سرزمینی را که تصرف کرده است حفظ کند و اوکراین را مجبور به بی‌طرف شدن کند، به این معنی که به سازمان پیمان آتلانتیک شمالی نپیوندد.

در مقابل، اوبراین بر این باور است که ترامپ از اوکراین حمایت می‌کند، اما به شرطی که اتحادیه اروپا سهم بیشتری بپردازد؛ موضوعی که اروپا معتقد است همین حالا هم در حال انجام آن است. او در مقاله‌اش نوشته است «رویکرد ترامپ این خواهد بود که کمک‌های تسلیحاتی به اوکراین را ادامه دهد، اما این کمک‌ها باید توسط کشورهای اروپایی تأمین مالی شود، درحالی‌که در دیپلماسی با روسیه نیز باز بماند و مسکو با میزانی از غیرقابل پیش‌بینی بودن در وضعیت ناپایدار نگه‌داشته شود. ترامپ همچنین

1. James David Vance

2. Demilitarized zone

3. Guarantee of neutrality

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

۲-۴. رقابت تجاری با چین

سیاست ترامپ در قبال چین احتمالاً مشابه رویکرد او در دوره اول خواهد بود و تجارت همچنان موضوع اصلی روابط آمریکا و چین است. در دوره اول ریاست جمهوری ترامپ، اعمال تعرفه بر کالاهای چینی باعث آغاز جنگ تجاری شد که در نهایت به افزایش کسری تجاری و بالا رفتن هزینه‌ها برای مصرف‌کنندگان آمریکایی انجامید. مواضع ترامپ، تغییرات قابل توجهی در سیاست خارجی آمریکا در قبال چین ایجاد کرد و آن را از رویکرد مشارکت همراه با احتیاط به یک استراتژی رقابتی‌تر تغییر داد. در دوره اول، سیاست ترامپ نسبت به روابط تجاری با چین، بر ملی‌گرایی اقتصادی استوار بوده که هدف آن کاهش وابستگی به زنجیره‌های تأمین خارجی و استفاده از ابعاد گسترده بازار آمریکا برای دستیابی به توافقات تجاری سودمند است. در واقع، سیاست‌های دوره اول ترامپ در رابطه با چین، بر هدف قرار دادن آنچه وی اقدامات ناعادلانه تجاری، سرقت مالکیت معنوی و تضعیف مشاغل تولیدی آمریکا است، متمرکز بود (Arežina, 2019: 303-306). باین‌حال، یکی از وعده‌های مهم ترامپ پس از پیروزی در انتخابات ۲۰۲۴، اعمال تعرفه ۶۰ درصدی بر تمامی واردات از چین به ایالات متحده است. این اقدام افزایش چشمگیری نسبت به دوره قبلی ریاست جمهوری او محسوب می‌شود، زمانی که تعرفه‌ها بر اکثر محصولات چینی به ۲۵ درصد افزایش یافته بود. برنامه‌های ترامپ برای لغو وضعیت «ملت مطلوب»^۱ چین و اعمال تعرفه‌های گسترده تا ۶۰ درصد بر کالاهای چینی می‌تواند روابط را بیش‌ازپیش تیره کند. طرح پیشنهادی دولت برای کاهش تدریجی واردات کالاهای حیاتی از چین طی چهار سال -شامل الکترونیک، فولاد و داروها- با هدف کاهش وابستگی ایالات متحده به تولیدات چین طراحی شده است (Kubersky, 2024:1).

این برداشت که چین تهدید راهبردی اصلی است در تفکر حلقه‌ی نزدیک ترامپ مشهود است. رابرت اوبراین در مقاله‌ی خود در فارن‌افرز نوشته است «حزب کمونیست چین تلاش می‌کند با جایگزین کردن ایالات متحده به عنوان رهبر جهانی در توسعه فناوری و نوآوری در حوزه‌های حیاتی مانند خودروهای برقی، انرژی خورشیدی، هوش مصنوعی و رایانش کوانتومی، قدرت و امنیت خود را گسترش دهد. برای دستیابی به این هدف، پکن به یارانه‌های عظیم، سرقت مالکیت فکری و شیوه‌های ناعادلانه تجاری متکی است» (O'Brien, 2024: 28). او برای مهار چین، خواستار تقویت سریع نظامی از جمله استقرار

۱. در سیاست بین‌الملل، «ملت کامله‌الوداد» به وضعیتی یا سطحی از رفتار گفته می‌شود که یک دولت در تجارت بین‌المللی به دولت دیگر اعطا می‌کند.

پروپوزیشن گاہ علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

جنگ فناوری و حمایت چین از روسیه در جنگ اوکراین را نیز در بر خواهد گرفت (Red Lantern Analytica, 2024: 3). باید اشاره کرد که یک اجماع کلی درباره چین در میان سیاست‌گذاران آمریکایی و حزب جمهوری خواه شکل گرفته است و هر سه گروه حزب، چین را بزرگ‌ترین تهدید برای امنیت ملی آمریکا می‌دانند و بر لزوم پیشی گرفتن در رقابت فناوری با چین تأکید دارند. گروه بازدارنده‌ها که ترامپ نیز برای مهار چین به آن‌ها نزدیک‌تر است، بیشتر بر چالش اقتصادی چین، به‌ویژه کسری تجاری آمریکا با این کشور، تمرکز دارند. با این حال، فشارهای داخلی حزب جمهوری خواه و کنگره، به همراه نیروی انسانی در دسترس، نشان می‌دهد که سیاست چین در دولت جدید ترامپ احتمالاً توسط گروه اولویت‌دهنده‌ها تعیین خواهد شد. این گروه بر ضرورت فوری انتقال منابع نظامی از اروپا به منطقه ایندو-پاسفیک تأکید دارد. در صورت وقوع بحران در تایوان یا دریای چین جنوبی، ترامپ و اولویت-دهنده‌ها احتمالاً این انتقال منابع را سرعت خواهند بخشید و هم‌زمان تنش‌ها در زمینه تجارت با چین را نیز افزایش خواهند داد (Belin et al., 2024: 8).

در مجموع، بازگشت دونالد ترامپ به کاخ سفید، عصری جدیدی در تعاملات ایالات متحده با منطقه ایندو-پاسفیک (اقیانوس هند و اقیانوس آرام) را رقم می‌زند؛ سیاست‌هایی که احتمالاً پویایی‌های منطقه‌ای را تغییر داده و اولویت‌های راهبردی آمریکا را بازتعریف می‌کنند (Beckley, 2025: 1). به نظر می‌رسد که رویکرد دولت جدید ترامپ بر مقابله با نفوذ فزاینده چین در سطح منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای، تقویت توانمندی‌های نظامی و فشار بر متحدان برای پذیرش مسئولیت‌های بیشتر متمرکز خواهد بود. این تغییرات پیامدهای گسترده‌ای، نه تنها برای توازن قدرت در آسیا، بلکه برای آینده اتحادها و شراکت‌های ایالات متحده در شرق آسیا خواهد داشت (Fontaine, 2025: 2-3).

۳-۴. آینده پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو)

با بازگشت ترامپ به کاخ سفید، دولت‌های جهان به‌ویژه اعضای سازمان پیمان آتلانتیک شمالی^۱ (ناتو) ناگزیرند جهت‌گیری‌های خود را از رویکرد سنتی جهانی‌گرایانه^۲ ایالات متحده به سمت پیامدهای سیاست خارجی «نخست آمریکا» متمایل کنند. این رویکرد که اغلب به عنوان «دیپلماسی تعاملی» توصیف می‌شود، منافع ایالات متحده را در اولویت قرار داده و رهبران جهان را به جای تکیه بر پیش‌بینی‌پذیری و ثبات، وادار به آماده‌سازی برای شرایط غیرقابل پیش‌بینی می‌کند. با این حال، برخورد ترامپ با متحدان و

1. North Atlantic Treaty

2. Traditional globalist

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

آمریکایی در خارج از کشور را دنبال کند؛ به‌ویژه که او پیش‌تر توافق خروج نیروهای آمریکایی از افغانستان را عملی کرده بود. پنتاگون هر چهار سال یک بررسی جامع از وضعیت نیروهای ایالات‌متحده و جایگاه نظامی آن در سراسر جهان انجام می‌دهد تا وضعیت فعلی آن‌ها را در ارتباط با استراتژی امنیت ملی پیش‌رو ارزیابی کند. این بررسی به‌منظور اطمینان از اینکه حضور نظامی این کشور به‌درستی با اولویت‌های سیاست خارجی و امنیت ملی آن هماهنگ است انجام می‌شود. بررسی وضعیت جهانی دفاعی آمریکا شامل اندازه، موقعیت، نوع و قابلیت‌های نیروهای نظامی مستقر در خارج از کشور است. درواقع، همراه با ساختار نیروها، وضعیت جهانی دفاعی این کشور یکی از عناصر اساسی استراتژی دفاعی و برنامه‌ریزی نظامی آمریکا محسوب می‌شود (Barndollar, 2021: 1-2). پس از آخرین بررسی جامع، چند توصیه اصلی ارائه شده است. برخی از این توصیه‌ها به‌طور خاص برای متحدان ناتو نگرانی‌هایی ایجاد کرده است.

اول؛ به‌دلیل تصمیمات «بی‌ملاحظه»^۱ دولت بایدن، ذخایر مهمات به‌شدت کاهش یافته است و مقادیر باقی‌مانده نیز برای دفاع از مرزهای جنوبی ایالات‌متحده و تضمین آمادگی نیروها در صورت بروز یک رویارویی بزرگ با چین موردنیاز خواهد بود. در این راستا، علاوه بر اعلام طرح‌هایی برای ارائه مشوق‌های اقتصادی به‌منظور دو برابر کردن تولید ماهانه توپخانه، وزارت دفاع ایالات‌متحده تصمیم گرفته است که ۸۰ درصد از این تولیدات را برای اهداف دفاع ملی ذخیره کند. درنتیجه، مشارکت آمریکا در طرح ناتو با عنوان «مأموریت برای اوکراین»^۲ که شامل تأسیس یک صندوق نظامی مشترک به ارزش ۱۰۰ میلیارد یورو برای اوکراین طی یک دوره پنج‌ساله بود، به حالت تعلیق درخواهد آمد.

ثانیاً، افزایش نیروهای چرخشی ایالات‌متحده در اروپا -بسیاری از آن‌ها پس از عقب‌نشینی از افغانستان و تهاجم روسیه به اوکراین مدت حضور خود را تمدید کرده بودند- اکنون معکوس خواهد شد. این اقدام تعداد نیروها را از ۱۰۰,۰۰۰ به سطح سال ۲۰۲۰ یعنی حدود ۶۵,۰۰۰ کاهش خواهد داد. وزارت دفاع همچنین سقفی برای تعداد نیروهای فعال در آلمان تعیین خواهد کرد که به ۱۰,۰۰۰ نفر محدود می‌شود؛ باقی نیروها به کشورهایی که سهم بیشتری در این ائتلاف دارند اعزام خواهند شد.

سوم اینکه، ایالات‌متحده منابع خود را برای پاسخ به چالش چین در منطقه ایندو-پاسفیک اولویت‌بندی خواهد کرد. این منابع شامل تسلیحات تهاجمی مانند سامانه‌های راکتی HIMARS و ATACMS و

^۱ . Reckless

^۲ . Reckless

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

2-3: 2022). تیم امنیتی ترامپ بر این باورند که توافق میان ریاض و تل‌آویو، روابط اعراب و اسرائیل را متحول خواهد کرد و موقعیت راهبردی آمریکا را در منطقه بدون تعهدات نظامی بیشتر تقویت می‌کند. از این رو، پیمان ابراهیم احتمالاً به عنوان یکی از ارکان اصلی سیاست ایالات متحده در غرب آسیا برای دولت دوم ترامپ باقی خواهد ماند. ترامپ در دوره اول ریاست جمهوری‌اش، اهداف دوگانه‌ی؛ نخست، دستیابی به یک راه‌حل پایدار برای مسئله فلسطین؛ و دوم، استمرار روند عادی‌سازی روابط دولت‌های عربی و اسرائیل بر اساس توافق ابراهیم و تسری آن به عربستان سعودی را دنبال می‌کرد. برای دستیابی به هدف اول، در راستای چشم‌انداز «صلح برای رفاه»^۱ یا طرح صلح ترامپ در سال ۲۰۲۰، کاخ سفید خواستار ایجاد یک دولت فلسطینی غیرنظامی با اختیارات محدود حاکمیتی شد که اسرائیل به عنوان تنها تأمین‌کننده امنیت برای هر دو عمل می‌کرد. او خواستار الحاق شهرک‌های کرانه باختری و دره اردن به خاک سرزمین‌های اشغالی اسرائیل و سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی عظیم تا سقف ۵۰ میلیارد دلار در اقتصاد فلسطین شد. همچنین هدف دوم این بود که درازای سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی عربستان سعودی در اقتصاد فلسطین و عادی‌سازی روابط با اسرائیل، ترامپ چراغ سبزی برای انرژی هسته‌ای غیرنظامی، همکاری‌های امنیتی پیشرفته (از جمله قراردادهای جدید تسلیحاتی و تضمین‌های امنیتی)، امتیازات تجاری ویژه و سرمایه‌گذاری‌های آمریکا در حوزه انرژی و گردشگری ارائه دهد (The White House, 2020).

با این حال، موانع قابل توجهی در دوره دوم ترامپ برای عادی‌سازی چنین توافقی وجود دارد. نخست اینکه، عملیات نظامی و جنایات مداوم اسرائیل و عدم تمایل آن به پذیرش یک فرمول دو دولتی جدید برای مناطق فلسطینی در غزه یا تشکیل یک کشور فلسطینی، می‌تواند مانع از توافق ریاض-تل‌آویو شود. در واقع، بدون شناسایی واقعی حقوق فلسطینی‌ها و بدون نقش‌آفرینی کشورهای حوزه خلیج فارس و مصر در حمایت از آینده غزه و سایر مناطق فلسطینی همانند کرانه باختری، چشم‌انداز گسترش پیمان ابراهیم یا امکان عادی‌سازی روابط اسرائیل-سعودی همچنان با چالش‌های قابل توجهی روبه‌رو خواهد شد. پادشاهی عربستان سعودی نیاز به یک دولت فلسطینی شناخته‌شده را به عنوان پیش شرط هر توافقی با اسرائیل تأکید کرده است. دوم، درحالی‌که دولت ترامپ به دنبال فرصت‌هایی برای تعامل با رهبری فلسطین و پایان دادن به جنگ اسرائیل و حماس (جنگ غزه) خواهد بود، دستیابی به توافق صلح را

¹ . Peace to Prosperity vision

پروپوزیشن گاہ علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

با جریان‌های تندرو صهیونیستی-اسرائیلی قرار می‌دهد یا به دنبال یک تغییر راهبردی گسترده‌تر در غرب آسیا از طریق عادی‌سازی روابط اسرائیل با کشورهای عربی خواهد بود. نتیجه نهایی به این بستگی دارد که کدام جناح نسبت به منطقه غرب آسیا در داخل دولت یعنی جناح‌های ایدئولوژیک یا دیپلمات‌های عمل‌گرا نفوذ بیشتری پیدا کند. برای طرفداران نخست‌گراها، رهبری آمریکا در موضوع اسرائیل و فلسطین یک سیاست خارجی سنتی جمهوری خواهان در غرب آسیا محسوب می‌شود؛ اما برای طرفداران بازدارنده‌ها و اولویت‌دهنده‌ها، کمک به ادغام اسرائیل با همسایگانش راهی است که ایالات متحده بتواند بدون نیاز به تأمین امنیت این منطقه، از آن فاصله گرفته و توجه خود را به مناطق دیگر همانند ایندو-پاسیفیک با تمرکز بر چین معطوف کند. گزینش‌های انجام‌شده برای نقش‌های کلیدی در سیاست خارجی و امنیت ملی تاکنون نشان‌دهنده تمایل به یک سیاست فعال ایالات متحده در منطقه غرب آسیا است. بااین‌حال، نباید احتمال وجود عناصر قابل‌توجه انزواطلبی در سیاست آینده آمریکا را نادیده گرفت؛ عواملی که تا حدی ناشی از اکراه شخصی ترامپ نسبت به اعزام نیرو و مداخله‌های خارجی است.

آنچه تاکنون مشخص شده است این است که دیدگاه او برای غرب آسیا بر دو هدف راهبردی اصلی توافق جامع با عربستان سعودی (بر اساس توافق‌نامه‌ی ابراهیم) و ایجاد یک مسیر گاز قطر از طریق سوریه به اروپا متمرکز است. توافق با عربستان شامل یک توافق عادی‌سازی روابط بین عربستان-اسرائیل و همچنین یک پیمان دفاعی میان ریاض و واشنگتن خواهد بود که می‌تواند سرمایه‌گذاری قابل‌توجهی را وارد اقتصاد آمریکا کند. عربستان سعودی پیش‌تر تعهد داده است که طی چهار سال، ۶۰۰ میلیارد دلار در آمریکا سرمایه‌گذاری کند و یکی از مشتریان مهم تسلیحات ساخت آمریکا نیز به شمار می‌رود. پروژه گاز قطر می‌تواند منبع انرژی جایگزینی برای اروپا فراهم کرده و فرصت‌های اقتصادی جدیدی ایجاد کند که به تقویت روابط کشورهای خلیج فارس و شامات کمک کند. هر دو هدف بیانگر دستاوردهای بزرگ اقتصادی هستند که ترامپ امیدوار است در دولت جدید خود به نمایش بگذارد (Svetlova, 2025: 2).

۴-۵. پرونده انرژی هسته‌ای جمهوری اسلامی ایران

دونالد ترامپ در دوره‌ی اول ریاست جمهوری‌اش، کمپین «فشار حداکثری» علیه جمهوری اسلامی ایران را پیاده کرد که شامل تحریم‌های اقتصادی شدید و خروج از برجام بود (Jinoor et al., 2021: 320-322). ترامپ ضمن خروج از برجام، دوازده شرط برای مذاکرات با تهران تعیین کرد که شامل توقف ابعاد برنامه‌ی هسته‌ای ایران، اجازه دادن به بازرسی‌های ناگهانی و دقیق توسط آژانس بین‌المللی انرژی اتمی،

پرویشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

برای میانجی‌گری و کنترل بحران را پررنگ‌تر خواهد کرد. هرگونه تشدید تقابل می‌تواند به درگیری نظامی در منطقه منجر شود که پیامدهای اقتصادی و امنیتی گسترده‌ای به دنبال خواهد داشت.

نتیجه‌گیری

خطوط کلی سیاست خارجی دولت ترامپ در دوره دوم ریاست‌جمهوری‌اش، به‌تدریج در حال شکل‌گیری است. منظومه گسترده جمهوری‌خواهان که در حال شکل‌گیری راهبرد سیاست خارجی و امنیت ملی ترامپ هستند، روشن و سازمان‌یافته به نظر می‌رسد. این منظومه شامل سه جریان یا گروه اصلی است که تلاش دارند رویکرد امنیتی و سیاست خارجی دولت ترامپ را شکل دهند و هدایت کنند. بازدارنده‌ها؛ بر این باورند که سیاست خارجی آمریکا باید بر مسائل داخلی و منافع ملی این کشور متمرکز شود و از مداخله‌گرایی در عرصه جهانی بکاهد. اولویت‌دهنده‌ها؛ معتقدند ایالات متحده باید تمرکز راهبردی خود را به‌طور ویژه بر منطقه ایندو-پاسیفیک و قدرت‌یابی چین معطوف کند. نخست‌گرا؛ گروهی که می‌خواهند ایالات متحده به سیاست خارجی مداخله‌جویانه و حضور فعال خود در سراسر جهان ادامه دهد و نقش رهبری جهانی‌اش را حفظ کند. این سه رویکرد، علیرغم اختلاف‌نظرها، منظومه فکری و ساختار سیاست خارجی جمهوری‌خواهان در دوران ترامپ را شکل می‌دهند و به آن سمت‌وسویی مشخص می‌بخشند. با این حال، آنچه تاکنون به‌وضوح دیده می‌شود این است که رئیس‌جمهور منتخب، وفاداری به شخص خود را به تجربه و دانش در جنبه‌های حیاتی امنیت ملی، به‌ویژه اطلاعات و دفاع ملی، ترجیح می‌دهد. در مجموع، بازگشت ترامپ به قدرت می‌تواند نویدبخش یک دوره پرتنش و غیرقابل‌پیش‌بینی در سیاست خارجی آمریکا باشد؛ دوره‌ای که احتمالاً با خروج بیشتر از تعهدات بین‌المللی و تأکید بر منافع کوتاه‌مدت ملی از طریق اعمال تعرفه‌های یکجانبه همراه خواهد بود، اما این سیاست‌ها همچنان در برابر محدودیت‌های ساختاری و فشارهای نهادی قرار خواهند داشت. در غرب آسیا، انتظار می‌رود که دولت ترامپ سیاست تساهل‌آمیز نسبت به اسرائیل که توسط دولت‌های قبلی دنبال شده بود را عمیق‌تر کند، امری که ممکن است به منافع بلندمدت ملی ایالات متحده آسیب برساند. همچنین ترامپ می‌خواهد به جنگ‌های اوکراین و غرب آسیا پایان دهد تا بر چین تمرکز کند؛ اما اینکه چگونه به این هدف خواهد رسید، مشخص نیست. بنابراین، دوره دوم ریاست‌جمهوری ترامپ، احتمالاً دورانی پرابهام و پرتنش برای سیاست خارجی ایالات متحده خواهد بود. این رویکردها اگرچه ممکن است در کوتاه‌مدت برخی منافع ملی آمریکا را تأمین کنند، اما در بلندمدت خطر کاهش نقش

پرویشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

- Kubersky, R. (2024). What Trump Has Promised on China in a Second Term. November 27. <https://www.pbs.org/wgbh/frontline/article/trump-china-second-term>.
- Kuok, L. (2016). "America first" cannot mean "America alone": Engaging Southeast Asia. Brookings Institution. <https://www.brookings.edu/articles/america-first-cannot-mean-america-alone-engaging-southeast-asia/>
- O'Brien, R. C. (2024). The Return of Peace through Strength: Making the Case for Trump's Foreign Policy. *Foreign Aff.*, 103, 24.
- Pitas, C. (2024). Trump vows new Canada, Mexico, China tariffs that threaten global trade. November 26, 2024:29 AM PST. <https://www.reuters.com/world/us/trump-promises-25-tariff-products-mexico-canada-2024-11-25/>.
- Political Dictionary, (2024). <https://politicaldictionary.com/words/peace-through-strength/>.
- Red Lantern Analytica. (2024). Trump's Second Term and US-China Relations: A Comprehensive Analysis. December 13. <https://redlanternanalytica.com/trumps-second-term-and-us-china-relations-a-comprehensive-analysis/>.
- Reveron, D. S., & Gvosdev, N. K. (2017). An Emerging Trump Doctrine?. *Horizons: Journal of International Relations and Sustainable Development*, (9), 42-61.
- Ruge, M and Shapiro, S. (2022). Polarised power: The three Republican 'tribes' that could define America's relationship with the world. 17 November. European Council on Foreign Relations. <https://ecfr.eu/article/polarised-power-the-three-republican-tribes-that-could-define-americas-relationship-with-the-world/>.
- Rynhold, J. (2024). The Second Trump Administration: Foreign Policy, the Middle East, and Israel. *Israel Journal of Foreign Affairs*, 1-15.
- Salih, M. A. (2024). Between Activism and Isolationism: What to Expect From Trump's Middle East Policy.
- Shapiro, J. (2024). Letter from Washington: The war for Trump's mind. 17 July 2024. <https://ecfr.eu/article/letter-from-washington-the-war-for-trumps-mind/>.
- Solace Global .(2024). What Trump's Foreign Policy Means for Global Stability in 2025. <https://www.solaceglobal.com/report/trump-2025-foreign-policy>.
- Stokes, J. (2024). Trump Pushes 'Peace Through Strength' Vision with Defense Picks, November 14, 2024, *Nikkei Asia*. <https://asia.nikkei.com/Politics/U.S.-elections-2024/Trump-pushes-peace-through-strength-vision-with-defense-picks>.
- Tandon, S. (2024). Trump Revives 'Peace Through Strength,' But Meaning Up To Debate. <https://www.barrons.com/articles/trump-revives-peace-through-strength-but-meaning-up-to-debate-9f3d6e92>.
- Tennant, F. (2024). Peace through strength: US boosts sanctions prowess. *Financier Worldwide Magazine*. <https://www.financierworldwide.com/peace-through-strength-us-boosts-sanctions-prowess>.
- The Republican Party Platform, 2024. <https://www.documentcloud.org/documents/24795758-read-the-2024-republican-party-platform/?mode=document&q=Peace+Through+Strength#document/p6>.
- TIME Staff, .(2024). December 12. Read the Full Transcript of Donald Trump's 2024 Person of the Year Interview With TIME. <https://time.com/7201565/person-of-the-year-2024-donald-trump-transcript>.

پروپوزیشن گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی